

БІЛІ ХУСТИНКИ - Джерело

Написав Ірина Косарук
П'ятниця, 05 липня 2013, 10:52

Співають птахи радісні пісні,
І вся природа оживає в силі...
Та тільки матері так тяжко на душі,
Схилилась бідна, знемогла в безсиллі...

Бо вже не раз в тривозі виглядала
Єдиного синочка до зорі,
З сльозами на очах усе чекала,
За рідного молитви всі її.

А син вертався аж на сході сонця,
У п'янстві щастя він собі шукав,
Не знав він смутку маминого серця,
І того горя, що батькам він завдавав.

Дорогою широкою ідучи,
В безодні потонув він, у гріху,
Душа з полону вирватися хоче,
Але не чує душу він свою.

І ось прийшов сьогодні серед ночі,
У злості вдарив матір у лице...
«Більш не вернись!»- сказав, а вслід йому: Синочку!
Вернись! Пробачимо тобі ми все...»

...Слова бриніли ці в тумані сивім,
В росі ранковій чути: «Повернись!
Знайдеш ти спокій тільки в домі ріднім,
Почуй цей голос , хоч на хвильку оглянись!»

Шукав син затишку в знайомих та у друзів,
Почав тонути вже тепер в боргах
І у життєві, повнім смутку крузі,
Душа поринула у темряву і страх.

«Покінчу із життям...- усе думки тривожать,-
Та треба лист останній додому написати,
Якщо іще пробачить мене удома зможуть,
Прошу хустинку білу на гілці зав'язати»

І повз домівку рідну мав потяг проїжджати.
Біля вікна в вагоні сидів, зігнувшись, син.
Чекав він з нетерпінням, чи вийде зустрічати
Матусю його рідна на батьківський поріг.

БІЛІ ХУСТИНКИ - Джерело

Написав Ірина Косарук
П'ятниця, 05 липня 2013, 10:52

Веселий всю дорогу, сміявся із сусідом...
Та в серці все ж тривога, і смуток, і печаль.
«Покінчу із життям я...»- все думка ходить слідом,
І очі вже сумні дивилися у даль.

Помітили це люди, один із них в тривозі:
«Що сталося з тобою?»- у нього запитав.
Не витримало серце, гарячі впали сльози,
І син в гіркім риданні усе їм розказав.

Усі його жаліли та разом сумували,
Втішали добрим словом, коли він упадав...
А час ішов... Додому все ближче підїжджали.
Що там його чекає, цього він ще не знав.

...Та ось стоїть береза, обв`язана хустками,
Біліє, мов зимою вкрив гілля її сніг,
Біжать матуся й батько з простертими руками,
А в них хустинки білі, збиваються із ніг...

Відкрились двері, вибіг назустріч син їх рідний,
І в батьківські обійми він з радістю упав.
«Синочку наш, простили усе, усе тобі ми!»
І він в сльозах гарячих їх крепко обіймав.

Раділи усі люди, що син знайшов дорогу,
І не поїхав прямо, щоб покінчить з життям.
Але вернувсь додому, до рідного порогу,
З провинами своїми та щирим каяттям.

О друже, зупинися! Відкрий душі віконце!
З простертими руками тебе Христос чекає.
Його одежа біла сіяє наче сонце,
А твій вагон все мимо Ісуса проїжджає...

Пробиті руки хочуть тебе з гріха підняти,
І хоче пригорнути , як Батько, Він тебе,
Бо вічно при дорозі не буде Спас чекати,
Отож спіши до Нього, давно тебе Він жеде!